

ဆုမြတ်မွန်မွန်



ကုညီမွမ်းပံသည်

ရွန်းရေမီး

ကွန်းရိုရာမဲ့

ဒိန်း ... ဒလိန်း...

ဂျိမ်း ...

ဝေါ ... ဝေါ ...

"အား ... ဒီမိုးကလည်း ... တောက်"

တဝုန်းဝုန်းရွာချလိုက်တဲ့ မိုးကြောင့် တက်နေ တစ်ယောက် ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။ မိုးက ရေပါသဖြင့် ခဏနှင့်ကားလမ်းပေါ် ရေတွေက တက် လာပြီး ကားမောင်းရတာကမကောင်း။ လမ်းတွေက မကောင်းသဖြင့် ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေထဲမောင်းမိဆိုတော့ ဒေါသတွေ ထွက်လာတော့သည်။ ရုတ်တရက်လူတစ်ယောက် သူ့ကားရှေ့ ဖြတ်ဝင်လာသဖြင့် ဘရိတ်ကို အမြန်အုပ်လိုက်ရသည်။

"သေချင်ရင်လည်း သူများကို မထိခိုက်အောင် သွားသေကွာ"

သူကားမှန်ဖွင့်ပြီး အော်ထည့်လိုက်သည်။ မိုးရေထဲထီးမပါ၊ မိုးကားမပါ၊ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းနီပင်သာ ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။

"စိတ်လျှော့ပါ ဘိုးတော်ရာ၊ ဘယ်သူက သေချင်မှာ လဲ၊ မိုးက သည်းနေလို့ စွတ်ကူးမိသွားတာပါ၊ စိတ်လေးနည်းနည်းလျှော့ပြီး ကားမှန်ပြန်တင်လိုက်၊ ဘိုးတော် ကားထဲရေဝင်ကုန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ... သွားတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

ပြောပြီး သူက အရင်ထွက်သွားသော ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး တက်နေ ဒေါသပိုထွက်သွားသည်။ လှည့်ထွက်သွားတော့မှ ကောင်လေး

ဟာ ဆံရှည်ကိုယ်တော်လေးဆိုတာ သိလိုက်ရတော့
ပိုပြီးအမြင်ကတ်သွားမိသေးရဲ့ ။

"ခေတ်ကလသားသမီးတွေများ တောက် ... ဒီမိုးကလည်း မတိတ်နိုင်တော့ဘူး"

တက်နေမှာ အဘွား သေရေးရှင်ရေးမို့ ပြည်ကိုအမြန်ပြန်ရခြင်းပင်။
တက်နေက တစ်ဦးတည်သောသား။ ဒါပေမဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘ
တွေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားသဖြင့် သူ့ကို အဘွားကသာ
ပြုစုစောင့်ရှောက်လာတာ။ ခုက ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်လာ
တတ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှယ်ရာစုပြီး စီးပွားရေးလုပ်ရင် တဖြည်းဖြည်း
အလုပ်ကအဆင်ပြေသဖြင့် သူ ပြည်ကို သိပ်မပြန်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ခုတော့
အဘွား အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည် ဆိုသဖြင့် သူအမြန်ပြန်လာမှ မိုးက
နှောင့်ယှက်နေသည် မို့ စနေသား တက်နေ တစ်ယောက်ဒေါသတွေ ထွက်
နေရခြင်းပင်။

မိုးကစဲသွားသဖြင့် သူ အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် မောင်းလာလိုက်တော့သည် ။

အိမ်ရောက်တော့

"ဘွားဘွားရေ"

"ဟယ် ...အစ်ကိုလေး ပြန် လာပြီဗျို့၊ ဘွားရေ၊ အစ်ကိုလေး ပြန်
လာပြီ၊ ပါးပါးရေ အစ်ကိုလေး ပြန် လာပြီ"

ညီမဝမ်းကွဲတော်သူ ပိုပိုရဲ့ အသံစူးစူးက ပျံ့လွင့်လာသည် ။

"ကိုတက် ... သားကြီး ပြန် လာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ လေးငယ်၊ ဘွား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ဘွားအသက်က ကိုးဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့ လူကြီး
ရောဂါပေါ့"

"မသက်သာဘူးလား"

"သက်သာဖို့ က မလွယ်တော့ဘူးတဲ့ "

"ဟာဗျာ"

"ကဲ ကဲ ... အထဲမှာ ဘွားကို သွားတွေ့လိုက်ဦး၊ မင်းအန်တီလေးလ
ည်း အထဲမှာ ရှိတယ်"

"ဘွား"

"ဪ ... ကိုတက် ပြန် လာပြီလား သား"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး"

"ဘွားဘွား"

"ဘွားဘွား ... သားရောက်ပြီ သားကို မမှတ်မိဘူးလား"

"မှတ်မိတယ်"

လေသံပဲ ထွက်လာတော့သည်။ ။ ဘွားရဲ့ အရိုးပေါ်အရေတင် လက်ပိ
န်ရှုံ့ရှုံ့လေးတွေကို ကိုင်ထားမိသည်။ ။

"လိမ်လိမ်မာမာနေနော်"

"ဗျာ ... ဘွားဘွား ဘာပြောချင်လို့လဲ"

ဘွားဘွားအသံက လေသံပဲ ထွက်လာသဖြင့်အနားတိုးကပ်ပြီး နား
ထောင်ရသည်။ ။

"လိမ်လိမ်မာမာနေနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားရယ်၊ သား လိမ္မာပါတယ်၊ ဘယ်တုန်းကဆိုးဖူးလို့လဲ၊ ဘွား နေကောင်းအောင်နေ၊ ဘွား နေကောင်းလာရင် ရန်ကုန်ကိုခေါ်သွားမယ်၊ သား ရန်ကုန်မှာ အိမ်ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ သား အိမ်ကိုလိုက်ကြည့်ပါဦး"

ဘွားက ပြုံးလိုက်သော်လည်း ဘွားရဲ့ လက်ကလေးဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။

"ဘွားဘွား ... ဘွားဘွား"

"မေမေ ... အစ်ကိုလေး လာပါဦး၊ မေမေကို ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး"

မိသားစုဆရာဝန်က ရောက်လာတော့ ခေါင်းခါပြလိုက်သဖြင့် ...

"ဘွားဘွားရာ"

သူ့ဆီက မချီတင်ကဲ အသံကြီး ထွက်လာသည်။ ။ အန်တီလေးနဲ့ ပိုပိုရဲ့ ငိုသံတွေ စီညံ့စွာထွက်လာသည်။ ။ လေးငယ်က ...

"ကိုတက် ရောက်လာမှ ပဲ မေမေ စိတ်ချမ်းသာစွာ ထွက်ခွာသွားနိုင်တာနေမှာ ၊ သူ့မြေးကို စောင့်နေတာနေမှာ "

ဟု တတွက်တွက် ရေရွတ်နေသည်။ ။

ဘွားရဲ့ ဈာပနကိစ္စကြောင့် သူ ပြည်မှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာသွားသည်။ ။ သူ ရန်ကုန်ပြန်တော့ ညီမလေး ပိုပိုကိုအလည်ခေါ်လာလိုက်သည်။ ။ ပိုပိုက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေထားပြီး ကျောင်းခဏပိတ်ထားသဖြင့် သူနဲ့ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သူကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ပိုပိုကလည်း လေးငယ်နှင့်အန်တီလေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ သူတို့နှစ်ယောက်က မောင်နှမရင်းများ ပမာ။

သူတစ်ယောက်တည်းဆို ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစားတတ်ပေမယ့် ပို ပို ပါလာတော့ စားရေးသောက်ရေး ကသီမှာ စိုး၍ အန်တီလေးက ဒေါ်မြိုင်ကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်သေးသည်။ ။ ပိုပိုမှာ တစ်လမ်းလုံး သာလိ ကာရှုံးသည်။ ။

"အစ်ကိုလေး ပိုပို ဗိုက်ဆာပြီ"

"အစ်ကိုလေး ပိုပို ရေဆာတယ်၊ ရေဘူးက ကုန်သွားပြန်ပြီ"

"အစ်ကိုလေး ပိုပို အပေါ့သွားချင်လို့ "

"အစ်ကိုလေး ရန်ကုန်ရောက်ရင် ပိုပိုကို ကရဝိတ်ကရေခဲမုန့်ဝယ် ကျွေးနော်၊ ပြီးတော့ Happy World လည်း ပို့ပေးရမယ်နော်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ ရောပဲ"

"အစ်ကိုလေး"

ဒေါ်မြိုင်က

"ပိုလေးရယ် အစ်ကိုလေး ကားကို ဖြောင့်ဖြောင့်မောင်းပါစေကွယ်၊ ကားမောင်းနေတာ ဘေးက တတွတ်တွတ်ဆို စိတ်ပျံ့လွင့်တတ်တယ်"

"ဟွန့် ... ဒေါ်မြိုင်ကလည်း ပိုပိုက ဘေးမှာ စကားပဲပြောတာ၊ အစ် ကိုလေးက သူ့ဘာသာ မောင်းတာ၊ အလွတ်ကြီးပါဗျာ"

ညီမလေးက ငယ်စဉ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို စ ကားပြောတတ်သူပင်။ သူက ဘွားဘွားတို့ လေးငယ်တို့ ခေါ်ရင် ဗျာ ဗျာ နဲ့ ထူးတာကြာပြီး သူမကလည်း ဗျာလို့ ပဲထူးတတ်သည်။ ။ ဝတ်တော့လည်း တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းပင်ပဲအဝတ်များ သည်။ ။ ကြီးလာတော့ ပြင်ခိုင်းသော် လည်း မရတော့။ ။

အန်တီလေးကလည်း အလိုလိုက်ကာ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် မရှိသဖြင့် သူမလေးစိတ်ကြိုက် ဖြစ်နေသည် ။ လေးငယ်ကလည်း မိန်းမနှင့်သမီး ကို မနိုင်။ အခု သူနှင့်လိုက်မည်ဆိုတော့ ...

"ကိုတက်ရေ သူ့ကိုမော်ဒယ်လ်သင်တန်းလေး ဘာလေးတက်ခိုင်းလို က်ပေါ့"

"ဟာ ... မော်ဒယ်သင်တန်းတော့ မတက်ချင်ပါဘူး ပါးပါးရာ၊ ဒီဂျေ သင်တန်းဆို တော်သေးတယ်"

လေးငယ်မှာ ဘာမှ စကားမဆက်နိုင်တော့ဘူး။ အန်တီလေးက တော့ ရယ်လို့ ပေါ့။

သူကတော့ ချစ်စရာညီမလေး ပါလာသဖြင့် ပျော်နေပါသည် ။ သူ အတွေးလွန်လာလိုက်တာ ကားပင် ရန်ကုန်ထဲဝင် လာပြီ။ ဟိုနေ့က ဆံရှ ည်ကိုယ်တော်လေးကို ဖျက်ခနဲ သတိရသွားမိသေးသည် ။

ရှစ်မိုင်မီးပွိုင့်ရောက်တော့ ပွိုင့်မိနေသဖြင့် နောက်ကဟွန်းတတီးတီး တီးနေသည် ။ ပြည်လမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းလာတော့ နောက်ကားက ဘေးချင်းယှဉ်မောင်း လာပြီး ...

"ဘိုးတော် မောင်းရင်း မတွေးနဲ့ ၊ တွေးရင်း မမောင်းနဲ့ ဗျ၊ ယာဉ်စည်းကမ်း အသစ်ချထားတယ်"

"ဟွန်း ... ဒီကောင်စုတ်လေးနဲ့ တိုးပြန်ပြီ"

သူ့ကို တဲ့တာပြသွားပြီး ကားလေးက လျော့ခနဲ ထွက်သွားသည် ။ သူကတော့ ဒေါသဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြန်တာပါပဲ။

သူက ကုန်းမြင့်ရိပ်သာထဲမှာ နေသည် မို့ ခုနစ်မိုင်ကုန်းမြင့်ရိပ်သာ ထဲ ကားကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး ခြံရှေ့ရောက်တော့တံခါးဆင်းဖွင့်ပြီး ကားကို

မောင်းဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ကားရပ်မှ ပဲ ပိုပိုက နီးလာတော့သည်။

"အစ်ကိုလေး ရောက်ပြီလား"

"အေး ... ဒါ ကိုလေး အိမ်ပဲ"

မီးခိုးရောင် တစ်ထပ်တိုက်ပြားပြားလေးက ချစ်စရာလေး။ ခြံထောင့် မှာ ကံ့ကော်ကြီးနှစ်ပင်က ပင်ချင်းယှက်၍ ညီနောင်ပမာ။ ကံ့ကော်ပင် အောက်မှာ က ဆေးရောင်စုံဒန်းကလေးတစ်ခု။

"ဟာ ... ကိုလေး အိမ်က ချစ်စရာလေး၊ ဒန်းလေးလည်း ရှိတယ်။ ဂျာ ပန်မြက်ခင်းကလည်း စိမ်းနေတာပဲ၊ ကျောက်စားပွဲလေးတွေကလည်း ချစ်စရာလေး မိုက်တယ်ကွာ"

"ပိုပို ကြိုက်လား"

"ကြိုက်တယ်"

"လာ ... အိမ်ထဲလိုက်ကြည့်ဦး"

ညီမလေးရဲ့ ပခုံးကို ဖက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်းသမားဖြစ်ပြီး ယောက်ျားသားဖြစ်နေ၍ ပရိဘောဂက လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းလောက်သာ သူ့နေရာနဲ့ သူရှိနေပြီး အပိုမရှိ၍ ရှင်းလင်းနေသည်။

"ဒေါ်မြိုင် ဒီအခန်းထဲက ဗီရိုသော့တွေ ခတ်မထားဘူး၊ အဲဒီထဲမှာ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီအခန်းကို ညီမလေးအတွက် ပြင်ပေးလိုက်၊ ဟိုဘက်ခန်းမှာ ဒေါ်မြိုင်နေပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး"

"ပြီးရင် ခဏနားပြီး ရေမိုးချိုးကြပေါ့၊ ကျွန်တော် စားစရာတစ်ခုခု

သွားဝယ်ဦးမယ် "

"ထမင်းဟင်းချက်လိုက်မယ်လေ အစ်ကိုလေးရဲ့ "

"အင်း ... ညနေမှ ပဲ ဒေါ်မြိုင်ကို ဈေးလိုက်ပို့တော့မယ်လေ၊ ခုက တော့ ဝယ်စားလိုက်တာပေါ့၊ ကဲ ... နားပါဦး"

"ကိုလေး"

"ပြော ချစ်ညီမလေး"

"Happy World လေ Happy World"

"နေဦးလေကွာ၊ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီနေတော့နားလိုက်ဦး နောက်နေ့ကျရင်လိုက်ပို့မယ် ဘေဘီ အိုခေ"

"Yes brother"

သူသည် အခန်းထဲဝင်ပြီး ရေမိုးချိုးကာ အပြင်ထွက်ရန်ပြုလိုက်သည် ။ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ ချက်ချင်းဖုန်းကဝင်လာသည် ။ ဖုန်းနံ ပါတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူပြုံးလိုက်မိသည် ။

"ဝိတောက်"

"ကိုတက်နေ ဘယ်တွေသွားပြီး ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားသလဲ ဆိုတဲ့ အဖြေကို ဝိတောက် အရမ်းသိချင်နေပါတယ်"

"ကိုယ် ပြည်ကို ပြန်သွားတာ ဝိတောက်ရဲ့ "

"ဖုန်းလေးတောင် တစ်ချက်မဆက်သွားဘူး"

"အလောတကြီးဖြစ်သွားလို့ အဘွားအသည်းအသန်ဖြစ်လို့ လေ"

"ဪ ... ခုရော သက်သာသွားပြီးလား"

"ဆိုးသွားပြီ၊ နာရေးပေါ်သွားတာနဲ့ တစ်ပတ်ကျော်ကြားသွားတာ"

"အို"

"ဟုတ်တယ် ပိတောက်ရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာပါ"

"မသိပါဘူး ပျောက်ချက်သားကောင်းနေလို့ ပိတောက်တို့ ကို
မေ့နေပြီထင်နေတာ"

"မမေ့ပါဘူး၊ ကိုယ်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါးသူငယ်ချင်းလေးတွေကိုမေ့ပါမ
လားကွာ၊ ပိတောက်ရော ခင်ရော ဆန်းနိုင်ရော သတိရပါတယ်"

"ကိုလေး ရေချိုးတာ ပြီးသေးဘူးလား"

"ပြီးပြီ ... ပိတောက်ခဏနော်၊ ပိုပို ဘာလိုချင်လို့ လဲ"

"ကိုလေး အပြင်သွားရင် လိုက်ခဲ့မယ်နော်"

"နားဦးလေ ကိုလေးက ခဏပဲ၊ ဟင်းသွားဝယ်ရင်းနဲ့
အလုပ်ထဲလည်း ခဏသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

"ပိုပို လိုက်ချင်တယ်ကွာ"

"ညနေမှ သွားမယ်ကွာ၊ ညနေမှ Happy World လိုက်ပေးမယ်၊ ခုမ
လိုက်နဲ့ "

"တကယ်နော်"

"တကယ် ကဲ ... ဒီမှာ ကိုလေး ဖုန်းပြောနေလို့ "

ပိုပို ထွက်သွားမှ ...

"ဘယ်သူနဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"ကိုယ့်ညီမလေး ပါလာတယ်လေ၊ အဲဒါ ဟိုလိုက်ပို့ ဒီလိုက်ပို့နဲ့ ဂျီကျ

နေတာ"

"ဪ ... ကိုတက်နေက မောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ ဟင်"

"ကိုယ်က တစ်ယောက်တို့ တည်းပါ။ ညီမလေးက တစ်ဝမ်းကွဲပေါ့။
မောင်နှမအရင်းလိုပါပဲ။ ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်"

"ဪ"

"အင်း ... ကိုယ့်ညီမလေးက နည်းနည်းယောက်ျားဆန်တယ်။ ပိ
တောက်တို့ လက်ထဲ အပ်ဦးမှ ပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ပိတောက်တို့လို မိန်းမဆန်ဆန် လှလှပပလေး နေတတ်အောင် သ
င်ပေးဦးလေ "

"အံ့မယ်"

"တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ့်ညီမလေးက တကယ်မိန်းမဆန်ဆန် တစ်
ကွက်လေးမှ မရှိဘူး"

"ကိုတက်နေက မိန်းမဆန်တာ ကြိုက်တယ်ပေါ့"

"မိန်းကလေးက မိန်းမဆန်ရမှာ ပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ ပိတောက် ကိုယ့်
ညီမလေးကို တာဝန်ယူနိုင်မလား"

"ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ"

"အဟွန်း ... ပိတောက် လိုချင်တာတောင်းပေါ့"

"ကိုတက်နေ ဘာပေးမှာလဲပဲ ပိတောက်က သိချင်တာ"

"အို ... ပိတောက်သာ ပြောင်းလဲပေးနိုင်ရင် ပိတောက်လိုချင်တာ

ပေးမယ်"

"အိုကေ ... ဒါဆို သူ့ကို ဘယ်နေ့လာအပ်မှာ လဲ"

"တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းပေါ့"

"ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ပိတောက် စောင့်နေပါ့မယ်"

"အိုခေ ... ဪ ... ပိတောက်"

"ရှင် ကို တက်နေ"

"ခင့်ကိုလည်း သတိရပါတယ်လို့ ပြောပေးပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါပဲနော် ပိတောက်၊ နောက်မှ လာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

ပိတောက်နှင့် ဖုန်းပြောပြီး သူ အပြင်ထွက်လာလိုက်သည် ။ စီးတီး မှုထဲသို့ဝင်ပြီး ရေခဲမုန့်ဘူးကြီးတစ်ဘူး၊ ဝင်ဝယ်ဖို့ လည်း စဉ်းစားလိုက် မိသည် ။ ပြီးတော့ ညီမလေး ကြိုက်မယ်ထင်တဲ့ မုန့်တွေလည်း ဖြည့် ထားဦးမှ ပါ။

သူက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ စုပြီး ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် လေး ဖွင့်ထားသလို တစ်ဖက်ကလည်း သူတစ်ဦးတည်း အမျိုးသားဝတ် သီးသန့် ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားသေးသည် မို့ ဆိုင်တွေဆီသွားကြည့် လိုက်ပြီး စားစရာဝယ်ကာ ပြန်လာလိုက်တော့သည် ။ ပြန်လာတော့ ညီ မလေးက အိပ်ပျော်နေပြီ။ သူသဘောကျပြီး ပြုံးနေမိသည် ။

"ပိုပို ... ဒါကိုလေးသူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သူက ပိတောက်တဲ့ ၊ ဒီဘက်က ခင်တဲ့ ၊ ကိုလေး သူငယ်ချင်း မမတွေကမလှဘူးလား"

ပိုပိုက ပြုံးပဲပြုံးနေပြီး ဘာမှ မပြော။ ကိုလေးသူငယ်ချင်းတွေက မျက်နှာတွေက သူ့နေရာနဲ့ သူ အသေးစိတ်ခြယ်မှုန်းထားသဖြင့် မှန်နေအောင် လှကြပါသည်။ ။ လက်သည်းခြေသည်းဆိုလည်း ရှည်ကော့နေပြီး ပန်းပွင့်ပုံဖော်ထားသေးသည်။ ။ အဝတ်အစားကျတော့လည်း ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ပေါ်လွင်စေသော မိန်းမဆန်ဆန် အဝတ်အစားများ နှင့်။ ကိုလေး သူငယ်ချင်းတွေက မင်းသမီးရှုံးအောင် လှကြပါသည်။ ။ ပိတောက်ဆိုသောတစ်ယောက်

"ကိုတက်နေ ပိတောက်တို့ ဗြူတီပါလာသွားမှာ ၊ ညီမလေးကိုလည်း ဆံပင်ပုံလေး ပြောင်းပေးလိုက်မယ်လေ၊ ပိတောက်တို့ ကို လိုက်ပို့မလား"

"အင်း ... ကိုယ်အလုပ်တော့ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ် ပို့ခဲ့မယ်၊ ပိတောက်တို့ ကြာမယ်ဆိုရင် ပြီးမှ ပြန်လာကြိုမယ်၊ အိုခေ"

"အိုခေ ကိုတက်နေ၊ ကဲ ... ကိုကိုညီညီကို ပို့ပေး၊ ဆရာစံလမ်းဆိုင်ကိုပဲသွားမယ်"

ဆိုင်ရောက်တော့....

"ပိုပို ပြီးရင် ကိုလေး လာကြိုမယ်နော်၊ ဒီမှာ မမတို့ နဲ့ နေခဲ့၊ ဆံပင်ပုံလေး ဘာလေး ပြောင်းလိုက်ဦး ဟုတ်လား"

"ဟာ ... ပို့ ဆံပင်ညှပ်ထားတာ မကြာသေးဘူး ကိုလေးရ၊ ဒီပုံကို ကြိုက်တယ်၊ မညှပ်ချင်ပါဘူးဗျာ"

"ဒီထက်ပိုပြီးလှမယ်ပုံလေး ညှပ်ပေးမှာ ပါ ညီမလေးရဲ့ ၊ ကွန်ပျူတာ နဲ့ လည်း စိတ်ကြိုက် ပုံရွေးလို့ ရတယ်လေ"

"တော်ပါပြီဗျာ၊ ဒီပုံပဲကြိုက်တယ်၊ အစ်မတို့ ဘာသာညှပ်"

ပိတောက်က ပခုံးတွန့်။ ခင်ကပြုံးစိစိ။ တက်နေမှာ ဘာပြောရမလဲ စဉ်းစားနေသည် ။ ပိတောက်က ...

"မမတို့လို ခြေသည်းလက်သည်း လှလှလေးပုံမဖော်ချင်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ... ပိုပိုက ခြေသည်းလက်သည်းဆိုရင် တိတိရီရီညှပ်ပြီး ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးမှ ကြိုက်တာ"

"ပိုပို ခြေတံသွယ်တယ်နော်၊ စကတ်လေးတွေ ဝတ်ရင်လည်း လှမယ့် ပုံပဲ"

"တော်ပါပြီဗျာ၊ ပိုပိုက ဘောင်းဘီပဲ ကြိုက်တယ်၊ လုံလုံခြုံခြုံလည်း ရှိတယ်၊ လွတ်လည်း လွတ်လပ်တယ်"

ပိတောက်က ဆလံပြသလို ခင်က ရယ်နေတာသီးမတတ်ပင်။ ပိတောက်က ခေါင်းခါပြီး...

"စိတ်လျှော့လိုက်ပြီ ကိုတက်နေရေ"

"ကိုလေး အ လုပ်သွားမှာ ဆို ပိုပိုလည်း လိုက်မှာ နော်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကဲ ... ပိတောက်နဲ့ ခင် ခွင့်ပြုပါဦး၊ ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူး"

"ဘာမှ မကူညီလိုက်ရပါဘူး ကိုတက်နေရယ်"

ခင်က အသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် ဝင်ပြောသဖြင့် သူတို့ သုံးယောက် အော်ရယ်လိုက်တော့သည်။ ။

ကားပစ္စည်းဆိုင်ရောက်တော့ ...

"တက်နေ ဘယ်က ကလေးလေးပဲ"

"ငါ့ညီမလေးပါကွာ"

"ဪ ... ပြည်က ညီမလေးလား"

"အေး"

"မင်း အဘွားရော"

"ဆုံးသွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ရက်လည်ပြီးမှ ပြန်လာရတာ"

"ဟာ ... စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဘွားက အသက်ကြီးပြီကွ၊ လူကြီးရောဂါပါပဲ"

"ဪ ... ညီမလေးကို မုန့်ဝယ်ကျွေးရမယ်၊ ကဲ ... ဘာစားမလဲ ညီမလေး"

"ရေခဲမုန့်"

"တစ်ချိန်လုံး ရေခဲမုန့်ပဲ စားနေတာပဲ၊ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ဖြစ်တော့မှာပဲ"

"ကိုလေးကလည်း ၊ ပိုပိုက အဲဒါပဲ ကြိုက်တာကိုး"

"ကြိုက်လည်း ဒါပဲ တစ်ချိန်လုံး စားနေလို့ ဖြစ်မလား၊ နင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါ့ကို လေးငယ် ထုမယ်"

"အဟိ"

"ကဲ ... ဒါက ကိုလေးသူငယ်ချင်း ကိုနိုင်တဲ့ ၊ ဒီဘက်က ကိုသက်"

"ဟုတ်"

"ညီမလေးနာမည်ကရော"

"ပိုပို"

"ဟုတ်ပြီ၊ ပိုပိုကို ဟမ်ဘာဂါ ဝယ်ကျွေးမယ်"

"ပိုပို ဘယ်နှတန်းလဲ"

"ဆယ်တန်း ဖြေထားတယ်"

"ဖြေနိုင်လား"

"အို ... ပိုပိုတို့ က All-D (ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူး)ပဲ"

"ဟွန်း ... အပြောက ကြီးပါ့"

"ကိုလေး စောင့်ကြည့် လိုက်လေ"

"အေးပါ၊ မဟုတ်လို့ ကတော့"

"ဟုတ်ရင်"

"ညည်းလိုချင်တာ ပေးမယ်"

"ကိုလေး တကယ်နော်"

"တကယ် ... တကယ်"

"ကိုနိုင်နဲ့ ကိုသက် သက်သေရှိတယ်နော်၊ ပြီးမှ ဟင့်အင်းမရဘူးနော်"

"

"ညည်းပဲ ပါပါစေဦးဟာ၊ ကဲ ... ဒီမှာ ခဏစောင့်၊ ကိုလေး အလုပ်လုပ်"

ပ်လိုက်ဦးမယ်"

ကိုလေးတို့ အတွင်းခန်း ဝင်သွားပြီး အလုပ်တွေရှုပ်နေကြတုန်း ပိုပိုက (100) တစ်ဘူး၊ ဟမ်ဘာဂါတစ်လုံးဖြင့်ဟိုငေး ဒီငေး။

အဲဒီအချိန် ဆိုင်ရှေ့ကို ရွှေအိုရောင် Crown ကားလေးတစ်စီး ကားပျံခံကင် လာထိုးသည် ။ ပြီးတော့ ဖြူဖြူသန့်သန့် လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည် ။ ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာကာ ကားတာယာ ဆင်းဝယ်သည် ။

ကောင်တာမှာ ငွေလာရှင်းတော့ ကောင်တာဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ပိုပိုကိုကြည့်ပြီး ရယ်ပြသဖြင့် ပိုပိုလည်း ပြန်ရယ်ပြလိုက်သည် ။

ဆံပင်ထူအိအိ ပျော့ပျော့လေးကို သားရေကွင်းဖြင့်စုစည်းထားတဲ့ သူ့စတိုင်ကို ပိုပို သဘောကျသွားသည် ။ သူ့ဆံပင် စင်းစင်းတွေက ကျောလယ်ခန့်တော့ ရှိနိုင်သည် ။

Hangoton T_Shirt အနီရဲရဲလေးကို 501 ဂျင်းနီအနက်ဖျော့လေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားသော သူ့စတိုင်က တော်တော်မိုက်သည် ။ ပိုပိုက သူ့ကို ငေးနေသဖြင့် သူက ပိုပိုကို ဖျက်ခနဲမျက်စိမှိတ်ပြပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားသည် ။ ပိုပို ရယ်ပြီးကျန်ခဲ့တော့သည် ။ ဆံရှည်လေးဟု လည်း နာမည်ပေးလိုက်မိသေးရဲ့ ။

နောက်နေ့ ကိုလေးက Happy World ကိုလိုက်ပို့သည် ။

"ကဲ ... ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"တိုက်ကား ... တိုက်ကား ... တိုက်ကားစီးမယ်"

ကိုလေးက လက်မှတ်ဖြတ်ပေးပြီး...

"ကဲ ... ကိုလေး ဟိုဘက်နားမှာ စောင့်နေမယ်"

"ကိုလေးရော မစီးဘူးလား"

"ကိုလေးက ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ ဝိုင်းရယ်ကြမှာ ပေါ့ကွ"

"ဟာ ... ဘာလို့ ရယ်ရမှာ လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ စီးတာပဲ"

"ကဲပါ ... ညည်းဘာသာ သွားစီးပါ"

တိုက်ကားစီးရင်း ပိုပို ပျော်မြူးနေသည် ။ ပိုပိုကားကို အရှိန်နဲ့ လာတိုက်နေသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆံရှည်လေး။ ပိုပို ကြည့်နေတာတွေ့တော့ မျက်လုံးမှိတ်ပြပြန်သည် ။ ပိုပိုက ရယ်နေလိုက်တာပါပဲ။ သူက ပိုပိုကားကို လိုက်တိုက်နေသည် မို့ ...

"မညစ်နဲ့ ဗျာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဘာလို့ ပိုပိုကိုပဲ လိုက်တိုက်နေတာလဲ"

"တိုက်ကားစီးပါတယ်ဆို တိုက်မှာ ပေါ့ကွ"

သူက ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ပြောပြီး မျက်လုံးမှိတ်ပြပြန်သဖြင့် ပိုပို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည် ။

"ဟိတ် ... မင်းနာမည် ပိုပို ဟုတ်လား၊ ခုနက နာမည်ထည့်ပြောလိုက်တယ်"

"ဟုတ်တယ်"

"တို့ နာမည်က သုတ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ထားပါမယ် ဗဟု သုတ"

"ဟာ ... မင်းက တော်တော်နောက်တာပဲ၊ ဗဟု သုတမဟုတ်ပါဘူး ကွာ၊ သုတပါ၊ မင်းမှာ ဟန်းဒီဖုန်းရှိလား"

"နိုး"

"ဒါဆို အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ပေးမလား"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"မင်းနဲ့ တို့ သိသွားပြီလေကွာ၊ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားပြီ၊ အဲဒီတော့ သတိရရင် ဖုန်းဆက်မယ်၊ ပြီးတော့ တို့ ဆီလည်း ဆက်၊ တို့ ဖုန်းနံပါတ်က 09-51 xxxxx၊ ဆက်မှာ လား"

"အင်း .. ပိုပိုက ခဏလာလည်တာ၊ ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"ပြည်မှာ "

"ဪ ... ဒါဆိုလည်း ပြည်ဖုန်းပေး"

"ပြည်ဖုန်းကပေးလို့ မရဘူး၊ ဘာလို့ လဲလို့ မမေးနဲ့ တော့"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဪ ... မမေးနဲ့ ဆို"

"အိုခေ ... ဒါဆို တို့ ဆီ ဖုန်းဆက်မှာ လား"

"ဆက်ချင်ရင် ဆက်မယ်"

"မှတ်မိတယ်နော် ... 09-51 xxxxxx က"

"မှတ်မိပြီ"

"ကဲ ... မှတ်မိတဲ့ အတွက်"

သူမကားကို အရှိန်ဖြင့် တိုက်လိုက်သဖြင့် လည်သွားသည်။ ။

"အား ... သုသုရာ ခေါင်းတောင်မူးသွားပြီ"

"သုသု ... ဟုတ်လား၊ အဲလိုခေါ်မိတဲ့ ကတွက် နောက်တစ်ချက် လာပြီ"

သုတ ကားနှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးသော်လည်း မလွတ်နိုင်၊
တိုက်ကားစီးပြီးတော့ သူက ...

"ပိုပို ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ"

"တို့ အစ်ကိုနဲ့ "

"အင်း .. ဒါဆို တို့ ပြန်နှင့်ပြီနော်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်နော်"

"အင်း"

ကိုလေးဆီရောက်တော့ ကယ်ကူလိတ်တာတစ်လုံးဖြင့် ဘာတွေတွက်နေလဲမသိ။ တစ်ဖက်ကလည်း ဖုန်းပြောနေသေးသည်။ သုတက လှစ်ခနဲပျောက်သွားပြီ။ ပိုပို ကိုလေးကို ခေါ်မယ်အလုပ် ကိုလေး ဖုန်းပြောပြီးသွားပြီ။

"ပျော်လား ပိုပို"

"ပျော်တယ်၊ တိုက်ကားဆိုတဲ့ အတိုင်း တစ်စီးနဲ့ တစ်စီးလိုက်တိုက်နေရတာ တော်တော်ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ကိုလေး တစ်ခါမှ မစီးကြည့်ဖူးဘူး"

"ဟမ် ... ဒါဆို စီးကြည့်ပါလား၊ ရောက်တုန်းစီးကြည့်"

"အာ .. ကလေးတွေကြားထဲ မစီးချင်ပါဘူးကွာ၊ ကိုလေးကို ဝိုင်းရယ်
နေကြဦးမယ်၊ တစ်ခါတလေကျရင် စဉ်းစားမိတယ်၊ အသက်တွေ ရလာ
တာနဲ့ အမျှ မလုပ်သင့်တော့လို့ ဆိုပြီး မလုပ်ဖူးတာတွေ တော်တော်များ
တယ်ကွ၊ အချိန်မီအခါမီဆိုတဲ့ စကားက တော်တော်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊
အချိန်က လူကို ဘယ်တော့မှ မစောင့်ဘူး"

"ဟင် ... ဒါတော့ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးတာ မကျေလွန်းဘူးလားကွာ"

"ဟဲ ... ဟဲ"

"ကဲ ... ဘယ်သွားဦးမလဲ"

"ကိုလေး အားရဲ့ လား၊ တော်ကြာ ပိုပို့ကြောင့် အလုပ်ပျက်နေဦးမယ်
"

"အံ့မယ် ... လိမ္မာလိုက်တဲ့ ညီမလေးပါလား၊ ဒီညနေတော့ အားတ
ယ်ကွ၊ မအားတဲ့ အချိန် ဆိုရင်တော့ အတင်းမပူဆာနဲ့ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုလေးရ၊ အခု အကင်စားချင်တယ်၊ တရုတ်တန်းမှာ
အကင်လိုက်ကျွေးပါ"

"အိုခေ ... Let's go to တရုတ်တန်း"

မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ရယ်ပြီး ကားပေါ်ပြေးတက်ကာ မောင်းထွ
က်လာလိုက်တော့သည်။ ။
